

LUCIA MICLEA COCULESCU

Contributii la dezvoltarea Electronicii romanesti

Am lucrat 49 de ani continuu, incheind cu adevarat profesia de inginer electronist in 16 martie 2020. Am lucrat 20 de ani in cercetare intr-unul din marile institute de profil ale patriei (cu aprox. 3000 de persoane) si apoi am continuat 29 de ani la firma cu capital integral romanesc la care am fost cofondatoare si actionara majoritara, o mica societate cu raspundere limitata, cu un cod CAEN 7112, (Activitati de Inginerie si Consultanta tehnica) unde numarul angajatilor nu a depasit cifra 10. Cu toate acestea echipa noastra a invatat de la partenerul german , pe care ni l-am ales si alaturi de care am stat 28 de ani, ce inseamna productivitatea ; am realizat lucrari de mare anvergura printre care sase sali de conferite la Palatul Parlamentului-Bucuresti, in anul 1994, unde doi ingineri romani si doi germani am instalat 8 tone de echipamente electronice (nici o piesa nu a depasit 5 kg), si asta intr-o saptamana. Lucrarea era destinata evenimentului : Forumul Crans Montana si a fost finantata din strainatate, licitatie castigand-o noi echipa romano-franceza/o filiala Sennheiser (cu care facusem proiectul). Am inteles pe viu ce inseamna sa ai in spate o forta tehnica, o fabrica serioasa care produce la timp tot ce ai pus in proiect, pana la ultima piesa. Am avut marele noroc sa-mi placa meseria aleasa. M-a ajutat si Prof. Edmond Nicolau pe care il urmaream in expunerile lui din anii '60 de la Televiziunea Romana. Am fost insotita in munca mea de putere de munca, bucurie la finalizarea unei lucrari, optimism si multa, multa perseverenta.

Mai jos sunt doua poze din doua momente de referinta din profesia mea.

Prima este facuta la Hamburg in anul 2003 cu ocazia terminarii unui proiect realizat in echipa si in comun cu ingineri din Germania si alte cateva tari.

Sunt cu Prof. Jorg Sennheiser alaturi de care am avut sansa sa lucrez 28 de ani. Am inceput colaborarea cu Sennheiser de pe vremea cand fabrica era condusa de Dr.ing. Fritz Sennheiser, tatal si intemeietorul firmei in anul 1947 (anul nasterii mele). Apoi Jorg Sennheiser a condus o buna perioada fabrica ; era si profesor de electronica la Universitatea Tehnica din Hanovra. L-am invitat la Bucuresti si in una din zile am facut o vizita la Facultatea de Electronica si Tc unde s-a intalnit si a discutat cu studentii pe care i-a gasit in laboratoare.

In timpul studentiei mele, la laboratorul de masuri electrice (tinut de Domisoara Vladescu) pe mese erau echipamente de masura Labor Wennebostel, Wennebostel- numele localitatii unde s-a nascut dupa razboi ceea ce avea sa fie azi brandul Sennheiser. Glumeam la vremea aceea si spuneam ca echipamentele sunt uitate de nemti din timpul celui de al doilea razboi mondial cand au trecut si ei pe la noi.

O data cu inchiderea dupa 29 de ani de activitate a firmei noastre romanesti, am incheiat si colaborarea cu Sennheiser; la conducerea companiei care devenise globala acum se afla doi dintre cei trei copii ai profesorului Jorg Sennheiser, Andreeas si Daniel Sennheiser, primul cu un doctorat in electronica facut in SUA in California.

A doua poza este din anul 2019, din biblioteca-birou a casei mele..

Cei trei nepoti ai mei, de la nastere si pana au parasit tara in anul 2019 au petrecut in casa bunicilor materni, toate week-end urile si nu numai . Toti trei manuiesc foarte bine calculatorul, si asta nu numai la jocuri. Am scolarizat toata familia in utilizarea calculatorului, de la sotul meu

–care a invatat cel mai greu caci nu avea nici o inclinatie tehnica-, pana la copii mei (toti cu meserii non-tehnice), nepotii si ...chiar mama mea care incepuse sa schimbe scrisori electronice cu nepoata ei din Sydney. Parintii nepotilor mei m-au certat pentru ca am pus in mana copiilor lor ipadul, primului de la 6 ani si mezinului de la 2 ani si jumătate. Am rezistat supararilor parintesti si am continuat cu trainingul. Azi in « izolare-confinement-lockdown » se descurca toti foarte bine cu scoala care chiar si cand se face direct –fata in fata - solicita elevii sa utilizeze mult calculatorul ca un instrument.

Aceasta prima parte este urmata de altele 3, insiruite cronologic. Cine doreste le poate citi. Sper ca macar curiozitatea sa conduca la continuarea lecturii.

Ma intreb azi cati dintre cei care am inceput studiile superioare tehnice in anul 1965, dupa absolvire au lucrat in meserie 30 de ani, 40, 45 sau chiar 50?
Poate cineva raspunde ? Eu am lucrat 49 de ani.

Cu prietenie,

Lucia Miclea – grupa 453 EA

(Silvia Lucia Coculescu)

Bucuresti, 23 Octombrie 2020

VENI, VIDI, VICI

Primul pas in ITC

La repartitia guvernamentala din anul 1971 am ales ITC (IETC). La post trebuia sa ne prezentam in septembrie. Era cald, eram imbracata intr-o rochita scurta cu culori de papagal si aveam 49 de kg.

Cladirea in care am pasit era foarte frumoasa, moderna pentru vremea aceea si lipita de FEA (Fabrica de Elemente pentru Automatizare).

Bat cu incredere la usa care mi s-a indicat si intr-un birou mare si luminos o intalnesc pe Doamna Luci Popescu-fara halatul alb impus de regulamentul intern (de fapt nici nu incepuse programul de lucru). Isi facea ochii cu albastru, apoi s-a pieptanat,...Pe birou o poza de copil, sa zic de vreo 3-4 ani, blond si plin de bucle. “Ce fetita draguta aveti!” i-am spus. Mi-au placut intotdeauna copii mici si batranii. Un glas ferm raspunde: “Nu este fetita, este baiatul meu Bibi”. Ca sa nu ma sperii de tonul grav, a sarit colegul Werner Schatz, calm, zambitor si m-a intrebat daca fac parte din grupul noilor stagiari. De Werner m-a apropiat felul lui de a fi, intelept, cu solutie pentru oricare problema. Desi am fost repartizata la un alt sef de colectiv pe nume Dan Leonte, cu Werner am ramas prietena.

Laboratorul in care mi-am inceput cariera profesionala era condus de Domnul Vasile Baltac. Il vedeam in fiecare zi pe geamul care tine loc de perete si despartea camera noastra mare, a inginerilor cercetatori (azi i-as numi dezvoltatori de software) de micul sau birou. Lucram alaturi de Vladimir Vinea care trebuia sa ma indrume direct. Biroul era la etajul 3 si de acolo in zilele cu seninatate speciala se vedeau Muntii Carpati. Vlady (Vladimir) era o fiinta blanda si rabdatoare, blond cu ochi albastri care m-au fascinat mereu; imi explica pe indelete atunci cand aveam probleme “cu ganditul virtual”. Totul parea minunat. Era ceea ce imi imaginasem in studentie.

Intr-o zi se apropie de biroul meu Dan Leonte. El era seful de colectiv/tema. Discutam putin cu el caci nu-si dadea prea mult din timpul lui pentru altii si in plus pentru mine el avea la acel moment un nivel profesional ridicat; atunci cand Dan imi dadea indicatii sau noi sarcini, faceam mari eforturi sa-l inteleg. Salvarea mea era Vlady care "imi traducea" tot ceea ce "seful" imi transmisese. A inceput o perioada cu stress pentru mine. Daca nu gresesc, azi cred ca Dan era si putin misogin. Lucrurile s-au tensionat tot mai mult si au culminat intr-o zi cu o iesire a lui Dan care pur si simplu m-a blocat. A venit la mine la birou, mi-a luat un manual de limba engleza (pe care atunci o stapaneam doar binisor), manual din care incercam sa-mi imbunatatesc aceasta limba si l-a rupt cu violenta apoi a aruncat bucatile pe jos. Am inlemnit. Cu ochii scosi parca din orbite a adaugat: "aici nu se citeste si nici nu se invanta, aici se munceste!" El de atunci gandea si era capitalist.

Nu mai veneam cu bucurie la birou, ma gandeam la o solutie care sa-mi ofere un climat cald si prietenesc de lucru. Ii faceam confidente lui Vlady. Si acum imi amintesc cum parca ochii lui albastrii si ei, ascultau suspinele mele... Intr-o zi Vlady mi-a spus: "Lucia, am un prieten Popescu Radu Zeletin care lucreaza la IPA si vrea foarte mult sa vina la ITC, dar nu sunt locuri". Mi-am amintit ca inainte de repartitia guvernamentala mai multe persoane de la intreprinderi diferite au stat de vorba cu mine si colegii mei incercand sa ne atraga sa alegem intreprinderile pe care le reprezentau. Intre ei a fost si Domnul Marius Guran care reprezenta ICI (cu alt nume pe atunci). Mi-a vorbit despre calculatoare care se pot conecta intr-o retea oriunde ar fi ele plasate geografic, de un proiect pentru dezvoltarea tehnicilor de acces de la distanta la puterea de calcul si de memorare a calculatorului. In facultate fusesem atrasa mult si de telecomunicatii. M-a fascinat subiectul, dar aveau loc de munca doar la Ploiesti si venea cu promisiunea de mutare in Bucuresti. Nu puteam sa risc. De intrat in Bucuresti era greu si in plus aveam medie foarte mare, alegeam la inceputul listei de absolventi si locuri in Bucuresti erau suficiente. L-am cautat de Domnul Marius Guran, l-am intrebat daca prin transfer in Bucuresti pot sa ma mut la ICI. Vlady ma asigurase ca vorbise cu Popescu Radu Zeletin si ca acesta i-a declarat ca are relatii si el rezolva problema. Asa am eliberat un loc la ITC , eu am scapat de "asuprirea" lui Dan Leonte si am ajuns in laboratorul de Retele de Calculatoare din ICI. Era in anul 1973. Curand o echipa de francezi a anuntat un concurs pentru burse ACTIM in Franta, acordate inginerilor cu specialitati diferite. Am fost 100 de candidati pentru trei burse. Cu limba franceza stateam foarte bine, gandeam in franceza. Am luat a doua pozitie si asa am ajuns in Franta la L'Ecole Superieure d'Electricite (SUPELEC) la Rennes in Bretania. Mi s-a dat un birou, un terminal de calculator si am intrat direct in Proiectul TRANSPAC/CYCLADES (strabunicul internetului de azi) lucrand la Protocoale pentru Aparate Virtuale. Cum actele pentru bursa au durat doi ani si intre timp m-am maritat, cand am plecat in Franta stiam ca sunt gravida. Am nascut o fetita minunata la o saptamana de la intoarcerea in tara, desigur cu trenul care m-a purtat 48 de ore pana acasa. Nici o companie aeriana nu m-a acceptat ca pasager. De la cazul meu, caci devenisem un caz, personalul feminin din institut care pleca in strainatate pentru perioade mai lungi a fost obligat sa aibe controlul ginecologic facut la zi. In Franta gazdele mele au fost multumite de felul in care am lucrat si m-au invitat ca dupa ce nasc si revin la munca sa ma intorc la ele sa continui sa scriu soft pentru TRANSPAC. Credeam pe vremea aceea , era in 1975, cand in tara situatia politica parea ca se dezmoarteste ca voi face drumul dus-intors cu Franta de mai multe ori pe an. Nu a fost sa fie asa. Am mai ajuns in Occident doar dupa anul 1990.

Cum am revenit si apoi am plecat definitiv din ITC

Lucram in ICI in laboratorul Retele de Calculatoare la Proiectul RENOD/RENAC. Erau 17 judete conectate la centru, la Bucuresti si eram bucurosi ca realizaseram si aplicatii care erau functionale. Astfel fabrica Elcond Zalau isi trimitea situatiile economice la centru folosind Protocolul de Transfer Fisiere.

In anul 1987 mi-am sustinut teza de doctorat pe un subiect legat de tehnici si proceduri de acces de la distanta la puterea de procesare si memorare a unui calculator. Fiind maritata cu un doctor, atunci cand colegii zambind m-au apelat cu "Dna Doctor" (cu referire la noul meu grad stiintific) nu am reactionat. De ani buni multa lume mi se adresa cu "Dna Doctor"...

Intr-o zi conducerea ICI ma cheama si-mi incredinteaza "coordonarea proiectului C200", informatizarea de la Casa Poporului (aflata atunci in constructie). Echipamentele urmau sa fie instalate la subsolul -N si un grup de bravi ingineri plecasera deja in strainatate la specializare pe calculatoare PDP. Eu nu am facut parte din grup si in plus eram cercetator stiintific gradul III intr-un institut cu mai multi cercetatori stiintifici gradul I. La intrebarea mea adresata conducerii "De ce eu?" raspunsul a fost prompt: "sunteti energica". Am plans acasa cateva zile la rand si i-am spus sotului meu ca problema este foarte delicata, ca atunci cand lucrarea se va fi terminat si unii dintre noi ...vom "sfarsi". Desi lucrez pe date fictive stiam ca in final vor fi si unele reale, asta ma ingrijora. Imi vedeam cele doua fetite orfane de mama. Timpul a trecut, calculatoarele comandate pentru Proiectul C200 nu au sosit si mi s-au pus in fata sa semnez documente financiare pentru "productie software" pe care echipa nu o efectuase, cu explicatia ca numai asa ne putem lua salariile. Am solicitat atunci, in schimbul semnaturii mele, ca numirea "orala ca sefa de proiect" sa fie urmata de o decizie a Biroului Executiv si deciziei sa i se ataseze lista celor 40 de specialisti asignati proiectului, cu procentele de timp din norma pe care fiecare trebuia sa le presteze in aceasta lucrare. Cum am ramas balcanici, cum barbatilor le-a fost greu intotdeauna sa priveasca o femeie si prin creierul ei si capacitatea de-a munci, decizia intarzia sa fie semnata. Atunci, fara sa semnez documentele financiare am cerut sa fiu transferata la ITC. (ICI si ITC erau in acel moment impreuna cu CCAB intr-un singur institut).

La ITC am ajuns la CTE unde sarcina mea era sa verific si sa corectez acele lucrari care paraseau institutul si aveau subiecte cu retele de calculatoare de tip LAN si WAN.

M-am simtit minunat in acel colectiv. Domnul Francisc Momeo, "minerul sef" cum il alinta Dinu Suciu ne inveselea in fiecare dimineata cu povestile lui. Ileana (Buznea) Maican era "copilul trupei". Da, repet a fost o perioada minunata, tihnita, implinita din viata mea profesionala.

Intr-o zi Dan Roman, director la aceea vreme ma cheama la el in birou. Era intr-o zi de vineri, mult dupa program. Se introdusese SRL_Saptamana Redusa de Lucru. Dan ma anunta ca de luni sunt detasata la CIETC (eu cercetator stiintific III la acea data, ce este adevarat cu un doctorat in calculatoare si cinci carti tehnice la care eram coautor). Sarcina mea era sa conduc serviciul tehnic din CIETC, responsabila peste toate fabricile, unitatile de cercetare si cele de service din centrala cu problemele de cercetare si dezvoltare tehnologica. Urma sa ma ased pe scaunul ocupat vreme indelungata de inginerul Bujor Ionita, iesit la pensie. Am inceput sa plang, am fost socata de schimbarea brusca ce parea ca vine in viata mea profesionala si l-am intrebata pe Dan de ce imi face asa ceva? Poti scapa de cineva in mai multe feluri, chiar si prin promovare. Mi-a spus ca este o problema temporara si ca a insistat cineva de la centrala pentru nominalizarea mea. L-am rugat sa-mi promita ca ma voi intoarce in institut cat se poate de repede, in aceeasi pozitie.

Nu mi-a placut la centrala. Erau multe sedinte, multe tabele si cifre pentru care simteam ca nu au acuratetea pe care eu as fi dorit-o. Dar viata m-a invatat sa fiu muncitoare ori unde m-as gasi. Mi-am spus: "acesta este clubul sportiv in care sunt legitimata, deci joc pentru el". Cele mai frumoase erau sedintele de avizare ale lucrarilor importante realizate de specialistii unitatilor apartinand centralei, lucrari care trebuiau sa aibe girul centralei de electronica si tehnica de calcul. Parcurgeam lucrarile cu nesat, imi placea noutatea din ele, ma confruntam cu scheme si cifre interesante. Simteam dezvoltarea segmentului de electronica si tehnica de calcul in economia tarii.

Unele lucrari erau de un nivel tehnic foarte bun, altele nu.

Evenimentele din anul 1989 m-au prins la CIETC, Sefa Serviciului Tehnic. Intr-o zi, venind la serviciu am zarit biroul meu parasit in curte, alaturi de alte birouri. Avea toate hartiile mele in el si nu lipsea nici ceasca mea preferata pentru cafea. Am avut o puternica strangere de inima.

Deși repet, nu mi-a plăcut perioada de administrație de la CIETC, era echipa din care făceam parte; am simțit că mă copleșește un sentiment de vină personală, că am și eu o responsabilitate că am ajuns în situația aceasta. Acțiunea Punctul 8 din Proclamația de la Timișoara.

Domnul Vasile Baltac m-a îndemnat să-l urmez la Minister (nu mai îmi amintesc noul nume al ministerului). Am refuzat politicos și m-am întors la ITC, etajul IV, cercetător științific gradul III. Traian Ciobanu era director. Au început să se scoată posturi la concurs. Eram în anul 1990. M-am înscris pentru un loc de CP II. Mi se părea firesc să o iau treptat. După ceva timp mi s-a spus de către conducere că au posturi de CP I unde CV-ul meu se încadrează, că dacă m-aș înscrie la CP I ar putea promova încă o persoană la poziția CP II. Am insistat să urmez ierarhia, așa că după concursul de CP II la scurt timp am dat un nou concurs pentru CP I și am eliberat și un loc CP II mult râvnit.

La serviciu nu făceam nimic. Nu aveam lucrări căci fabrica de calculatoare avea o mare producție pe stoc. Muncitorii din fabricile aparținând CIETC, unii după alții își contestau șefii de ateliere dacă aceștia erau prea severi. Pe platforma de la Pipera începea să fie o tot mai mare dezordine. Într-o zi, eu Lucia Coculescu, cercetător științific principal I (eram doar cativă în institutul cu profil de cercetare) dau să ies pe poarta ITC-ului. Aveam o urgență acasă și nu am avut timp pentru biletul de voie. Telefonul din birou, cu linie de interior era cu lacat pe el, așa că puteam doar să primim apeluri nu și să apelăm noi pe cineva. La poartă, portarul (nou în post) s-a răstit la mine, folosind persoana a II-a singular și adresându-mi cuvinte nepotrivite atunci când eu am forțat ieșirea. A fost ieșirea mea definitivă din ITC. Da, un portar necunoscut mie "mi-a decis transferul". Se întâmplă în primăvara anului 1991.

1991 la părăsirea ITC-ului

În acel an soțul meu primise catedra la Universitatea din Bristol, UK; eu rămăsesem acasă cu două fetițe, o mamă proaspăt văduvă și un socru foarte bolnav. M-am închis în casă, am tras ruloarele și m-am gândit ce să fac. După 3 zile am decis: pornesc singură pe drumul privatizării. Am 44 de ani și eu mai doresc să-mi practic profesia pentru care am părăsit Clujul cu 11 facultăți tehnice, dar nici una de electronică, atrasă de expunerile la TV ale Profesorului Edmond Nicolau.

Au urmat alți 27 de ani de muncă, acum în sistem privat, tot în electronică profesională dar în specialitatea audio. Cu toate acestea simt și azi că eu aparțin tehnicii de calcul. Poate pentru că au fost anii cei mai frumoși din profesia mea, cu tinerețea și speranța alături, cu visuri multe și multe împliniri, lucrând într-o tehnologie de vârf și un domeniu nou pentru țara mea. Din start am înțeles importanța domeniului. M-au atras calculatoarele din facultate. Lucrarea de stat mi-o alesesem la Profesorul Mircea Petrescu care pe atunci, scolarizat în SUA, se lupta să înființeze catedra de calculatoare. În facultate am frecventat un cerc științific studentesc. Am lucrat, studenta fiind în cadrul acestui cerc științific studentesc (gazduit de Prof. Stere Roman și alături de asistentul N. Cupcea) cu Dan Tonceanu (conducătorul grupului), Sanda Dumitrescu

(Maican), Gheorghe Stefan (ajuns o vreme ministrul Invatamantului), Adrian Mihalache si Gh Sabac. Ani la rand echipa a cucerit premii la concursurile profesionale studentesti.

1970_cu D Tonceanu si asis.A Rusu Premianti: G Sabac,L Miclea,D Tonceanu, S Dumitrescu, G Stefan

Toti am dat nastere bunicului calculatorului "Coral", dezvoltat ulterior de Fabrica de Calculatoare. In acest proiect eu am realizat "memoria cu ferite" a calculatorului. Feritele le procuram de la Magurele unde l-am intalnit prima data pe Domnul Victor Toma. L-am mai revazut apoi pe terenurile de tenis de la Strandul Tineretului, unde avea privilegiu sa joace si cu antrenorul Tache Cararulis. Laudandu-ma bunicii mele din Brasov cu memoria de ferite realizata si care chiar functiona, vorbindu-i despre ferite, cat de mici sunt, cum am trecut/tesut sarma subtire de cupru prin straturi multiple, bunica nedumerita mi-a spus: "Draga mea, dar tu ai plecat din Cluj , ti-ai dislocat familia si ai ajuns in Bucuresti ca sa devii inginer electronist si vad ca ai ramas "tesatoare". Bunica visa sa ajung medic asa cum erau aproape toti in intreaga noastra familie.

Am lucrat 20 de ani in domeniul calculatoarelor, primii din cei 50 de ani aniversari ai ITC-ului. Eram in anul 2018. Privind in urma la cei 20 de ani petrecuti in IT, pot spune ca la ITC erau profesioniști, adevărați profesioniști. Am venit in mijlocul lor din Transilvania, am muncit in domeniul tehnicii de calcul cu pasiune si daruire si cred ca generatia mea, a acelor din inceputurile in IT a invins . A invins prin ceea ce vedem azi ca realizeaza cei care ne continua munca. Am invins prin ceea ce am lasat in urma noastra: continuatori care au dus domeniul fost de varf in varf. Ma simt mandra cand privesc familia IT din Romania, performantele atinse in plan profesional dar de loc neglijabile pentru tara si cele in plan economic. Prin munca si devotamentul meu fata de profesie, alaturi de colegii mei, simt ca reprezint una dintre caramizile de la baza edificiului numit ITRO. Veni, vidi, vici!

Lucia Silvia Coculescu (nascuta Miclea)__Grado_IT, 9 aprilie 2018

45 DE ANI DE LA INFIINTAREA CATEDREI DE CALCULATOARE DIN UPB

Invitație

Aflat la ceas aniversar, **Departamentul de Calculatoare** din Facultatea de Automatică și Calculatoare, Universitatea Politehnica din București, împlinește în acest an **45 de ani de la înființare**. Pornind cu un număr de 15 cadre didactice și 200 de studenți în anul 1969, Catedra de Calculatoare, actual Departamentul de Calculatoare, se bucură în prezent de un număr de 90 de cadre didactice și pregătește un număr de peste 2000 de studenți în ciclurile de licență, masterat și doctorat în domeniul Calculatoare și Tehnologia Informației.

Cu această ocazie, îmi revine deosebita onoare de a vă invita să participați la evenimentul aniversar care va avea **loc vineri, 12 decembrie 2014, la ora 10, în Amfiteatrul Radu Voinea (AN010) al Universității Politehnica din București (Clădirea Rectoratului)**.

Programul evenimentului cuprinde o întâlnire colegială în prima parte a zilei (10:00-12:00), pauză de cafea (12:00-14:00) și o masă rotundă având tematica: **Viitorul învățământului de Calculatoare din România (14:00-15:30)**.

Cu deosebită considerație

Director Departament

Prof.dr.ing. Nicolae Țăpuș

CU ACEST PRILEJ COLEGA NOASTRA LUCIA COCULESCU MICLEA

gr 453 A

A SCRIS ARTICOLUL DE MAI JOS.

Draga Nicu Tapus,

Multumesc mult pentru invitatie. Am fost surprinsa sa vad cifra 45. Parca nici nu pot cuprinde atatia ani!

Eram studenta la Facultatea de Electronica si Telecomunicatii cand s-a nascut Catedra de Calculatoare. Eram acolo! Noi studentii fascinati de noutatea calculatoarelor am fost atrasi spre ele ca spre un magnet.

La lucrarea de diploma am avut conducator pe Prof. Mircea Petrescu care la momentul sustinerii publice se afla in Statele Unite la o perfectionare; toti studentii dansului am fost "varsati" la Prof. V Catuneanu. Tema lucrarii de diploma a fost legata de memorii cu ferite pentru calculatoare. Lucrarea am insotit-o si de o realizare practica. Bunica mea, vazand cum "tes" memoriile mi-a spus ca pentru a tese nu trebuia nici sa plec din Cluj la Bucuresti si nici sa urmez o cariera tehnica (familia mea extinsa fiind dominata de medici).

Doctoratul in calculatoare&IT mi l-am facut tot sub conducerea Prof. Mircea Petrescu, atacand accesul de la distanta la puterea de calcul, prin diverse tehnologii. Am zabovit 20 de ani in IT, putini legati de hard si cei mai multi de software de comunicatii. Din 1991, deci de 23 de ani am trecut in alt segment, cel al electronicii profesionale unde lucrez si azi si unde calculatorul imi este indispensabil.

Acum cand privesc in urma la cei 20 de ani din viata mea profesionala care s-au impletit cu C&IT-ul, pot spune ca aproape se suprapun cu primii 20 de ani din cei 45 pe care azi ii celebram.

Cred ca in acea vreme generatia mea a contribuit la dezvoltarea deprinderilor romanilor pentru utilizarea calculatoarelor. Parte din timp tineam cursuri la CEPECA pentru a invata specialisti in alte domenii (chimie, agricultura, economie,...) ce sunt si cum pot sa fie folosite calculatoarele. Au ramas cartile tehnice pe care le-am scris. Se pare ca noi toti am facut un lucru bun si temeinic daca privim azi generatia copiilor nostri si ai cursantilor de atunci, lucrand in IT pe toate continentele. Dar amintirea de suflet cea mai importanta din perioada aceea o consider **proiectul "Minicomp"**. In asteptarea calculatoarelor importate pentru informatizarea de la Casa Poporului (ce presupunea sali pline de calculatoare, ecrane, soft si baze de date amplasate toate in subsolul -N al cladirii), lipsita de activitate, am strans calculatoarele Prae din institut, uitate si nefolosite, am amenajat o sala pentru copii colegilor si desigur si ai mei deschizand astfel un acces la calculatoare pentru copii. Era o noutate, o premiera si vestea s-a raspandit repede in oras si nu numai. Azi nepotul meu de 8 ani, sta cu propriul iPad si lucreaza de la varsta de 6 ani cu el. Sunt bucuroasa ca il foloseste in mod firesc, la lectii, ca un instrument. Impactul social al acestui club de calculatoare pentru copii a fost nebanuit de mare. La fel si satisfactiile celor care erau in preajma. Viata ne-a aratat ca desi am oferit foarte putin din profesionalismul nostru de IT-isti, societatea, oamenii ne-au acordat cea mai mare apreciere de pana atunci. Proiectul in IT de la Casa Poporului, care urma sa fie cel mai important si mare din viata mea profesionala nu s-a mai realizat nici o data. Istoria a hotarat asta.

Azi eu apartin altui segment, electronicii profesionale in care deja am petrecut 23 de ani. Viata m-a intors la Casa Poporului/Palatul Parlamentului unde in echipa am realizat cel mai mare proiect de electronica profesionala din viata mea, cu sisteme PA: multiple sali de conferinta dotate cu tehnologie de ultima ora si instalate toate cu ocazia unui forum international tinut la Bucuresti.

Am fost atenta insa in toti acesti din urma ani si la IT-isti. Ma impresioneaza Bitdefenderul si profesionalismul celor care l-au realizat, produs ce inconjoara lumea si te face sa fii mandru, ma bucura ca exista atatia romani specialisti buni care lucreaza in tara si in afara ei dar ma intristeaza profund alaturarea brandului Microsoft cu frauda, in care actorii sunt colegi, specialisti intr-o tehnologie atat de avansata.

Cum invitatia mi-a ajuns acum cateva zile si programul meu pentru vineri era deja facut regret ca nu pot participa direct la eveniment, dar gandul si sufletul meu va vor fi alaturi. Privind spre viitor, doresc pentru Departamentul de Calculatoare un drum lin in care sa polarizeze mari companii de C&IT in jurul sau, sa creasca specialisti cat mai buni si mai ales sa aibe capacitatea de a emite strategii de dezvoltare si tactici care sa duca domeniul la un succes national.

LA MULTI ANI Departamentului de Calculatoare si celor care il sustin zi de zi!

Cu deosebit respect,
Dr.ing. Lucia Coculescu

MADE in ROMANIA

Randurile care urmeaza le-am scris cu bucurie si multa multumire. Savana Comteh srl, firma cu capital integral romanesc pe care am fondat-o cu prieteni si ingineri implineste pe 13 mai in anul acesta 2019, 28 de ani de existenta. Desi cei 28 de ani ne-au oferit un mediu economic national nu tocmai prietenos si cu o continua hartuiala din partea tuturor guvernantilor perindati pe la carma tarii, echipa noastra se mandreste azi cu ce lasa in urma. La nivelul ei de competenta, sprijinita din tara ar fi putut obtine si mai multe rezultate bune. A folosit din plin fortele proprii si sprijinul partenerilor straini. Timpul petrecut la “butoanele de comanda ale cercetarii si dezvoltarii tehnologice in electronica si tehnica de calcul din Romania” si norocul ca in viata sa ajung la o profesie care mi-a placut foarte mult m-au facut sa urmaresc o strategie pe termen lung care a dat roade. Din cei 28 de ani de existenta ai firmei Savana Comteh srl, primul an a fost de cautare a unui drum. Am crezut intotdeauna in invatatura si la cursurile Academiei Germane de Management a Landului Niedersachsen –DMAN- am intalnit si cunoscut mai bine firma germana cu profil electronic SENNHEISER (cu productie strict de echipamente profesionale la aceea vreme), o firma de familie care azi este prezenta pe toate continentele si a ajuns lider mondial in producerea de echipamente electronice pentru sunet profesional. La inceputul anilor 1990 am incheiat un parteneriat cu Sennheiser electronic GmbH & Co. KG , am inceput sa lucram doar cu ei si timp de peste 20 de ani am fost partenerii lor de tara si reprezentanti exclusivi pentru Romania. Am creat un Birou de Inginerie si Consultanta bazat strict pe echipamente Sennheiser precum si un punct de Service exclusiv pentru produse Sennheiser. A urmat dezvoltarea si patrunderea rapida a internetului in viata noastra si aceasta a condus la schimbarea modului de acces la produsele unei fabrici, deci si ale fabricii Sennheiser, deschizand mai multe accese; ca o consecinta a disparut exclusivitatea pe partea de comert. Dar experienta noastra bogata, lucru indelungat cu partenerul german a facut ca sa detinem parteneriat autorizat pentru intreaga gama de produse din catalogul fabricii Sennheiser, catalog consistent cu mii de repere. Comportarea tehnica a echipei Savana Comteh srl, proiectele realizate in Romania cu echipamente Sennheiser, mentinerea zeci de ani a vizibilitatii brandului Sennheiser in piata romaneasca si nu in ultimul rand comportarea financiara (plata imediata a facturilor catre partea germana- politica datorata riscurilor interne de tara pe care le traiam si simteam si noi), toate au contribuit determinant la construirea fabricii Sennheiser de la Ghimbav. Este a patra fabrica in lume a firmei Sennheiser dupa cele din Germania, Irlanda si Statele Unite ale Americii.

In imaginile de mai jos aveti poze care se refera la cască profesională de monitorizare HD 300 PRO produsă la Ghimbav. Este din clasa: “electronica profesională”.

Wenebostel unde era fabrica am vazut la lucru si am cunoscut echipa lor de cercetatori, mult mai numeroasa decat a celor implicati in productie si distributie.

Privind in urma la cei 28 de ani scursi , cred ca strategia noastra de firma mica romaneasca, privata a fost buna. Aveam nevoie de noi tehnologii de varf pentru progresul tarii. Viata agitata din Romania nu a permis linistea necesara pentru cercetari de varf intr-un domeniu de varf. A lipsit o coeziune si mai ales au lipsit banii inteligent plasati. Parteneriatul indelungat ne-a ajutat sa cunoastem noi tehnologii, sa fim incadrati intr-un sistem de training permanent (uneori si cate doua runde de scolarizare erau obligatorii pe an), sa intelegem modul de lucru, de abordare a multor probleme intr-o economie cu adevarat de piata, sa traim economia de piata adevarata prin legatura stransa cu partenerul german.

Comportamentul tehnic si financiar pe termen lung al echipei Savana Comteh srl a contribuit substantial ca astazi in Romania sa existe o fabrica pentru produse electronice profesionale, noi locuri de munca si utilizarea unui sistem de distributie international care desi nu este romanesc duce numele Romaniei si face cunoscuta Romania peste tot in lume ca o forta in electronica profesionala . Pentru acest lucru au fost necesari zeci de ani de munca(27), multa munca, perseverenta si curaj din partea multora , toate acestea pentru ca pe o foaie de hartie sa scrie azi in anul 2019:

“Country of origin Romania”, iar pe cutia produsului “Made in Romania”